



**REVISTA LICEULUI PEDAGOGIC
"SPIRU HARET" FOCȘANI**

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

- **Director prof. Livia Silvia Marcu, profesor de limba și literatura română**
 - **Prof. Elena Hrușcovschi, profesor de istorie**
 - **Prof. Nicoleta Stanciu, profesor de religie**
 - **Prof. Mariana Șerbănoiu, profesor de geografie**
- Redactor șef, Andreea Carst, cl. a X-a B**
Redactor șef adjunct, Mădălin Murgu, cl. a XII-a F
Redactor, Alexandra Bătrînu, cl. a X-a D
Redactor, Teodor Mocanu, cl. a X-a B

Tehnoredactare computerizată:
Prof. Elena Hrușcovschi

COLABORATORI

- **Dorin Cristea, inspector școlar de istorie**
- **Corina Elena Agache, profesor de istorie**
- **Petronela Elena Alexandru, profesor de matematică**
- **Gabriela Arghirescu, profesor de educație artistică vizuală**
- **Liliana Bratu, profesor de limba și literatura română**
- **Constanța Călțun, profesor de educație fizică**
- **Aida Doagă, profesor de biologie**
- **Ligia Margareta Enache, profesor de chimie**

CUVÂNT ÎNAINTE

A FI SAU A AVEA ?



Familia regală reprezintă un model comportamental care sparge canoanele rigide și rămâne un etalon de frumusețe, eleganță, respect de sine și pentru ceilalți. Istoria recentă consemnează personalități exemplare care fac dovada excelenței, căci au aerul că, prin simplitate și prin educație pot compensa averi nemăsurate.

Oare familia regală rămâne un vestigiu pierdut definitiv, iar lumea s-a schimbat într-atât, încât noi înșine trebuie să ne adaptăm ei necondiționat? Aldous Huxley scria o carte în cheie ironică - *Minunata lume nouă* - avertizând asupra pericolului totalitarismului, însă cuvântul nu a fost suficient pentru a schimba roata destinului. Oare lumea are propria roată care strivește ființele, uniformizează, iar noi doar asistăm neputincioși la acest exercițiu de dominație?

Însă, aceeași istorie dezvăluie și cealaltă față a lumii: contrastantă, eterogenă, golită de sens și încărcată de stridențe. De fapt, categoriile estetice sunt subiective, ele se justifică doar în măsura în care desemnează structuri antitetice: frumusețe-ură, sublim-grotesc. Lumea însăși este organizată dihotomic, căci noi avem astfel șansa liberului arbitru. Victimizarea, ipocrizia, superficialitatea devin măști care ascund oameni grăbiți să aibă și nu să fie. Uităm că nu suntem egali decât cu noi înșine, că nu putem avea de fapt nimic, căci ființele au doar “stele cu noroc”. Parabola biblică a orbului arată că noi nu putem vedea decât ceea ce dorim să

vedem, că nu acceptăm miracolul nevăzut, nu credem că viața autentică este uneori încarcerată în noi înșine, în prejudecăți, etichetări, indiferență.

Încotro noi înșine? Ne pierdem printre oamenii cărora vrem să le producem o impresie bună, pentru a fi acceptați ori aplaudați, dar fugim de noi, căci ne cunoaștem atât de puțin...Familia devine locul în care ne putem caza, școala e un “cenaclu” monden în care socializăm, orașul tentacular ne prinde în ispitele lui previzibile.

Încotro prietenia? Istoria oferă lecții pe care nu vrem ori nu putem să le învățăm.Spațiul concentraționar comunist anula legăturile omenești obișnuite, iar noi am ajuns, în timp, simple numere într-o tablă matematică absurdă. Ne-am pervertit sufletele înstrăinându-ne, apărându-ne de deziluzii. Prietenia devine astfel un lux pentru care plătim prea mult și astfel nu ne permitem să fim sensibili, nostalgici, afectuoși, temători, recunoscători...

Regalitatea rămâne istorie, un etalon pe care nu mai știm sa-l admirăm, tocmai pentru că este o oglindă în care ne temem să ne privim. Elevii, “adolescenți pe mare”, nu mai știu ce să aleagă din acest univers actual halucinant, în care găsesc și teatre și biblioteci, dar și mașini decapotabile care duc cu ele în viteză destine în derivă ce își caută un loc egal cu sine.

Director,

prof.LIVIA MARCU



PAGINA INVITAȚILOR

ISTORIA ÎNVĂȚATĂ ALTFEL

Este imperios necesar să regândim modul cum am înțeles în ultima vreme să tratăm **istoria**. O simplă abordare, ca disciplină de studiu, determină simplificarea cunoștințelor și o formulare cazonă a conceptelor și datelor istorice. A cunoaște istoria ține la un moment dat de supraviețuire, dar și de destin. Tânăra generație poate înțelege ceea ce ține de supraviețuire și destin prin studiu aprofundat, dar și prin ceea ce nimeni azi nu activități extracuriculare. Poate nu credeți, mulți dintre noi învațăm și promovăm **istoria** din multe alte activități...

Dincolo de orele de **istorie**, cu temele aferente curricularului, ne plac din ce în ce mai mult activitățile adiacente, care ne țin treze sentimentele de apartenență, patriotismul și civismul mult dorit. Multe activități sunt îndreptate spre: excursii tematice, vizite la obiective istorice, muzee, simpozioane și dezbateri, colaborări cu instituții de specialitate și cultural, concursuri școlare și interșcolare, concursuri și olimpiade școlare județene și naționale, redactări de reviste școlare de istorie, cercurile de istorie, spectacole și sărbătorirea unor evenimente istorice majore, colecționarea de documente și fragmente arheologice crearea de minimuzee în cadrul școlii („colțul de istorie”), întâlniri cu personalități din domeniu, cercetători, profesori universitari, parteneriate diverse, etc.

Tot mai mult se pune problema utilizării competențelor TIC în cadrul **istoriei**. Acest aspect, printre altele, atrage tânăra generație spre un „altfel” de studiu și mai ales să promoveze utilul cu plăcutul, să utilizeze inteligent îmbinarea cunoștințelor de informatică cu cele în specialitatea **istorie**. Este salutar faptul că două licee de renume din județ s-au gândit să lanseze reviste on-line, fie de istorie, fie reviste mozaic, dar care alocă un spațiu editorial consistent istoriei. Este un început promițător pentru „Polifonii” și „Clepsidra”! Felicitări elevilor și profesorilor de la Liceul Pedagogic „Spiru Haret” și Colegiul Economic „Mihail Kogălniceanu” din Focșani care promovează astfel un nou stil de lucru, învățare și promovare a **istoriei**!

Inspector de istorie, prof. Dorin Cristea

ÎN LUMINA SĂRBĂTORILOR PASCALE

Paștele

**Totul e frumos afară,
Ne apropiem de vară.
Acum, Paștele-a venit
Și pe toți ne-a-nveselit.**



**În noaptea de Înviere,
A sufletului mângâiere,
Mergem să luăm Lumină,
A inimii rădăcină.**

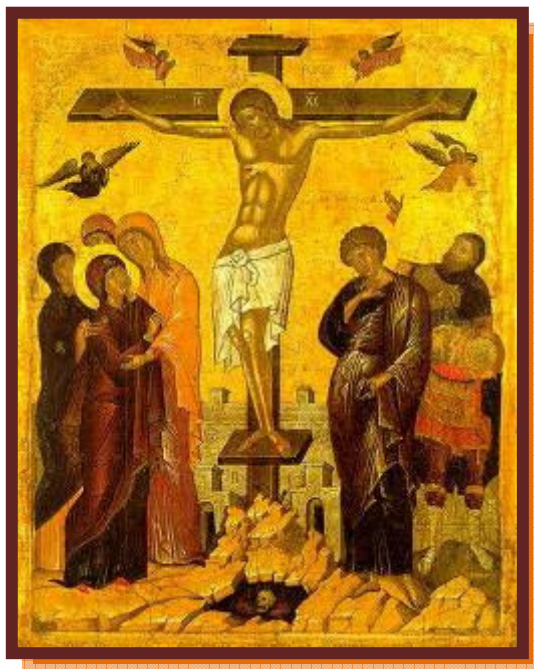
**Și-n această zi frumoasă
Ne-așezăm cu toți la masă.
E frumos și-adevărat
Că „Hristos a înviat!”**

Oana Busuioc, cl. a VI-a

Importanța pătimirii lui Hristos și patimile noastre

Săptămâna Mare este o perioadă specială a Triodului, săptămâna culminantă a întregului efort ascetic, de post și rugăciune. Săptămâna aceasta, Hristos ia asupra Sa patimile noastre, El, Cel ce este fără de păcat, ia păcatele noastre și le răstignește pe Cruce, pe Golgota.

Săptămâna patimilor pentru orice creștin este una plină de emoție duhovnicească, de întoarcere a sufletului păcătos către Dumnezeu, a amintirii jertfei Mântuitorului pentru a ne izbăvi din moartea vesnică. În această săptămână fiecare creștin are șansa de a-L însoți pe Hristos și să trăiască suferințele Lui în aceste zile de tristețe și durere. Tristețe pentru că pe Cruce Hristos este răstignit de către mine, de păcatele mele.

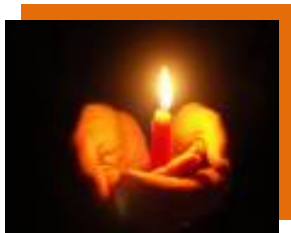


Astfel, fiecare din zilele acestei săptămâni are semnificații adânci, fiind însoțită de slujbe și de doliul Bisericii după Hristos Cel Răstignit. Să mergem pe urma pașilor Lui să vedem cu ochii noștri și să auzim cu urechile noastre cele ce se vorbesc despre El. Să deschidem inima larg, iar ochii să picure lacrimi pentru păcatele noastre, căci El pentru noi s-a rănit și în locul nostru a răbdând bătăile, Crucea și piroanele, hulele și toate durerile.

Așadar în această săptămână a Patimilor Lui Hristos să încercăm să medităm asupra noastră, să ne căim de faptele, cugetele și cuvintele noastre cele rele, să le lepădăm și să ne umplem de harul virtuților, în cadrul sfintelor slujbe, dar mai ales prin Spovedanie și Împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos.

Dana Mihaela Strat, elevă cl. a XII-a E
Prof. coordonator, Nicoleta Stanciu

Săptămâna Luminată



“Veniți de luați lumină!” – răsună glasul puternic al preotului. Credincioșii își împart Lumina Sfântă așteptând ca sufletele să le fie împodobite de bucuria Învierii lui Hristos: cel mai frumos dar! Smeriți, cu evlavie și plini de credință, ne îndreptăm tot cugetul nostru spre Cer și-l mulțumim lui Iisus pentru jertfa Sa mântuitoare, pentru sacrificul Său desăvârșit și pentru iubirea Sa nemărginită.

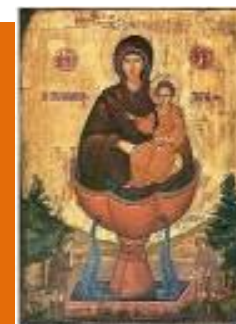
În cadrul acestei săptămâni, Hristos ne îndeamnă ca lumina să sălășluiască veșnic în inimile noastre iar întunericul și întinărirea să nu mai aibă prilej de întoarcere. De asemenea, în această săptămână, preoții oficiază Sfintele Slujbe în veșminte de culoare albă, simbolizând puritatea și totodată biruința Domnului asupra întunericului. Conform tradiției populare, sufletele celor care mor în timpul Săptămânii Luminate se vor înălța la Cer, porțile Edenului fiind deschise pentru toți muritorii. Deși Sfânta Înviere a trecut, este bine ca bucuria acestei sărbători să rămână pururea în sufletele noastre iar lumina lui Hristos să ne călăuzească pașii spre dobândirea celor mai înalte virtuți... Întelegânduți și iluminați cu harul Duhului Sfânt, puntea de legătură dintre noi și Dumnezeu se va reduce, apropiindu-ne tot mai mult de dumnezeiescul pristol din Împărăția Cerurilor.

După urcușul duhovnicesc realizat în timpul postului, această săptămână reprezintă un popas spiritual și se cuvine să ne împărtășim cu harul faptelor bune și cu simțirea cea dulce a smereniei. Totuși, să nu uităm de cealaltă extremă cu care trebuie să luptăm ca adevărați ostași ai lui Hristos, înarmați cu platoșa credinței și cu săgețile de foc ale rugăciunii.

De altfel, pentru mine, Săptămâna Luminată a însemnat un prilej de veselie și recunoștință; veselie pentru Învierea Domnului și recunoștință pentru jertfirea Lui fără de cârtire și plină de dăruire pe care a binevoit-o pentru mântuirea neamului omenesc. Luptând contra păcatului, lumina Lui a izbândit să treacă peste porțile ferecate ale iadului, curmând astfel suferința dreptilor Vechiului Testament. Cu statornicie în bine, am participat cu fidelitate la Sfintele Slujbe din Săptămâna Patimilor și în fine, la cea mai deosebită și însemnată: Învierea Domnului. Aceasta din urmă mi-a umplut sufletul de lumina Izvorului Vieții, iar inima mea a plâns cu lacrimi însuflețite de iubirea Mântuitorului. Dumnezeiasca putere care s-a revărsat peste întreaga mea ființă m-a făcut să percep că Dumnezeu este Cel de Care avem cea mai mare nevoie, singurul de Care depindem cu adevărat, singurul Căruia Îi împărtășim toate gândurile și trăirile, fără de care nu putem face nimic - “Căci fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5).

Săptămâna Luminată se încheie cu o sfântă sărbătoare: Izvorul Tămăduirii prin care o cinștim îndeosebi pe Maica Domnului, vasul ales care L-a născut pe Mântuitorul lumii. În încheiere am să pecetluiesc cu cugetarea unui Sfânt Părinte: “Hristos Cel înviat, Izvor nesecat de daruri pentru noi, să fie pururi în mijlocul nostru. Amin.”

Robert Voicu, elev cl. a IX-a B
Prof. coordonator, Nicoleta Stanciu



PANA MĂIASTRĂ

Haiku

*Roua zorilor
Își scaldă frunzele-n
Caldă mireasmă.*

*Păsările iar
Și-au făcut cuibul călduț.
Lumea a-nflorit.*

*Dansul lebedei
Farmecă lacurile.
Mirarea zilei.*



*Zâmbetele fug
De pe chipul ce-ncearcă
Să păcălească.*

*Florile zboară.
Copacul le caută,
Când e-nsingurat.*

*Mândria norilor.
Ploaia ce-ți cade în palmă
Cată lumina.*



Iuliana – Alexandra Cracea, elevă cl. a XI-a A

O tristă amintire

În memoria lui ARON, cel mai bun câțel, care mi-a fost luat într-o noapte....

Într-o noapte ai plecat... dar unde te-ai dus? Și pe mine cui m-ai lăsat? Poate că nu ai mai vrut să stai cu mine sau poate că altcineva nu a mai vrut să te lase la mine. Acum merg, te caut, te strig, dar tu nu mai ești acolo, nu îmi mai răspunzi. Încă am în minte imaginea ochilor tăi mari și negri, care se zbăteau, încercau să îmi spună ceva, să îmi aline durerea, iar ochii mei lăcrimau... lăcrimau pentru că nu puteam să îi ajute pe ai tăi.

Gheara morții puneă stăpânire pe tine, iar eu nu mai puteam face nimic, era inevitabil, trebuia să îți dau drumul să pleci, dar nu puteam. Vedeam teama în ochii tăi și nu reușeam să mă desprind de tine, parcă nebunia puneă stăpânire pe mine, nu mă mai puteam controla și nu mă mai gândeam decât la tine și la faptul că mă lăsa singură... te pierdeam..

Dar unde te duceai? Unde plecai? Vedeam frica ta, frica de a pleca spre necunoscut, îți era teamă și nu vroiai să pleci, iar eu...eu eram neputincioasă.

Ai început să strigi, știai că se apropie sfârșitul, și eu știam, dar nu vroiam să recunosc, amândoi aveam bătăile inimii foarte puternice și respirația grea, dar tu erai așa pentru că nu mai puteai; corpul îți era din ce în ce mai moale, inima ta era singura care mai lupta, iar eu... eu vedeam că pleci și nu știam de ce trebuie să fie așa, dar știam că nu pot merge cu tine, deși asta îmi doream cel mai mult.. eram ca într-un vârtej de sentimente: frică, groază, teroare, neputință... IUBIRE...

Tu îți dădeai ultima suflare, cea din urmă suflare.. și atunci... atunci te-ai stins, capul tău s-a lovit de pământ, ochii tăi au încetat să mă mai privească, iar mâinile mele te mângâiau în van. Tu nu mai erai cu mine, iar eu am continuat să te mângâi... și mi-am dat seama că nu mai are sens, tu ai plecat. Ochii mei plini de lacrimi nu reușeau să se resemneze....Dar poate că îți este mai bine acolo unde ai ajuns; totuși știu că o să îți lipsească dragostea mea... Poate ca ni se va permite să ne mai întâlnim măcar o dată...o ultimă îmbrățișare....

Te iubesc! Și iartă-mă pentru că nu am mai putut face nimic pentru tine, dragostea mea nu te-a putut salva.

Alexandra Bătrînu, elevă cl. a X-a D



Aripi fumurii



„Atrăgători ca niște fluturi
Și la fel de greu de prins”
Printre gândurile tulburi
Pe cerul de neatins.

Copii ai semnelor tăcerii
Înăbușiți cu vorbe-amețitoare,
Soldați căzuți cu patimile vremii,
Alinați de drept pe piept cu-o floare.



Obsedați conducători
Avizi de putere
Îngropați de ninsori,
Părăsiți de vara ce pierе.

Pace interioară, armonie,
Culori inofensive-n piele,
Ploaie cu miros de iasomie,
Obligată toate păcatele să spele.



Zgomote disonante,
Greșeli amăgitoare,
Gândiri aberante,
Aduse pentru inversa numărătoare.

Cuvinte culese
Din al negurii neant
Și foarte bine puse
Pe-al tău negru glas vibrant.



Ramona Năstase, elevă cl. a X-a D

Vorbe-n scris

**Fâlfâit de aripi la pieptu-mi se ridică,
Rispind petale albe în lumea mea cea mică.
Grai ascuns și îngerii doară
Se mai aud cântând pe-afară;**

**Stoluri albe, cenușii, se întrec zâmbind spre lună.
Caută un loc pustiu unde zborul lor răsună.
Rânduri dulci de iarbă verde-mpodobesc icoana,
Iară îngerii cu aripi șterg ușor cu pana.**

**Prea sfântă e privirea s-o dai tăcând în pace,
Neiertătoare e muștrarea florii cea cu ace.
Pedeapsa macului ș-a gurii primi-vom cu dispreț
Căci n-am știut a grăi bine, de-acum scrie-vom citeț.**



Ramona Năstase, elevă cl. a X-a D

BROSCUȚA



Salutare! Bun găsit!
Sunt broscuța Oac-Chitic.
Eu sunt o broscuță mică
Dar n-aș zice, subțirică.
Am și eu un stomăcel,
Mănânc muște, fel de fel.
Țopăi și orăcăiesc;
Vecinii mă prigonesc.

Am doi ochi cam bulbucați,
Aș zice exagerați!
Am o limbă „frumușică”
Și nu-i chiar așa pitică
Casa mea e chiar un nufăr
Și nu pot deloc s-o sufăr!
Că-i frumoasă, eu – urâtă.
Tare mai sunt amărâtă!

Iată, asta-i viața mea...
La revedere, pa, pa!



Andra Bianca Văsii, elevă cl. a VI-a
Prof. coordonator, Hrușcovașchi Elena

EXPERIMENTE DIDACTICE

Săptămâna „Școala altfel” a fost întâmpinată de unii cu reticență, poate chiar cu îngrijorare, de alții, mai ales de elevi, cu bucurie. Pentru elevi, bucuria era determinată de programul mult mai relaxant pe care urmau să-l parcurgă, pentru noi, dascălii, de posibilitatea de a mai ieși din tipare înțepenite și de a desfășura activități diverse, în care fantezia, acuratețea științifică și amuzamentul să meargă mână în mână.

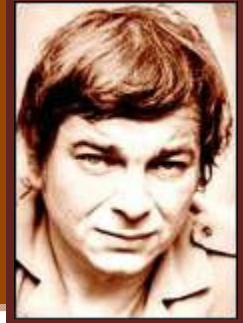
Așadar, mă număr printre profesorii care au salutat această inițiativă, sub acele aspecte ale ei care au fost de natură să învioreze actul didactic.

...Și, pentru că provocarea nu a fost numai pentru noi, ci și pentru elevi, m-am gândit să desfășor cu clasele a X-a B și a XI-a D o aplicație, sub genericul „Atelier de lectură și creație”.

L-am evocat, în calitate de maestru, pe marele poet Nichita Stănescu și ne-am permis să realizăm niște pastişe după „Lauda omului”.

Elevii s-au împărțit în echipe care și-au asumat misiunea riscantă de a recompune creația stănesciană mai sus-numită, din diferite puncte de vedere: al chimistului, al istoricului, al muzicianului, al geografului... Vă ofer, spre lectură, alături de original, două mostre ale rezultatelor obținute.

Prof. Liliana Bratu



NICHITA STĂNESCU
Lauda omului

Din punctul de vedere-al pietrelor,
soarele-i o piatră căzătoare,
oamenii-s o lină apăsare...
Sunt mișcare-adaugată la mișcare
și lumina ce-o zărești, din soare!

Din punctul de vedere-al copacilor,
soarele-i o dungă de căldură,
oamenii - o emoție copleșitoare.
Ei sunt niște fructe plimbătoare
ale unui pom cu mult mai mare!

Din punctul de vedere-al aerului,
soarele-i un aer plin de păsări,
aripă în aripă zbatând.
Oamenii sunt păsări nemaîntâlnite,
care bat plutind, planând,
într-un aer mai curat - care e gândul!

Lauda omului **- perspectivă istorică -**

Din punctul de vedere-al strămoșilor,
Soarele-i zeul suprem,
Oamenii înfăptuitori ai istoriei;
Ei sunt niște ființe efemere
Care dăinuiesc etern.

Din punctul de vedere-al urmașilor,
Soarele este arcuț,
Oamenii-s săgeți;
Sunt mișcare adăugată la mișcare
Și prelungirea vieții pe Pământ.

Din punctul de vedere-al istoriei,
Soarele-i războinicul neînvins,
Antrenat în lupte contra-timp.
Oamenii sunt un bumerang
Ce sfidează spațiul,
Care răzbat, plutind incert
Într-un aer sângeros ca și gândul luptei.

Epigoni,

Croitoru Carmen, cl. a XI-a D
Ploscaru Geta, cl. a XI-a D
Șchiopu Diana, cl. a XI-a D
Tudoriu Anca, cl. a XI-a D

Prof. coordonator, Liliana Bratu

Lauda omului **- perspectivă muzicală -**

Din punctul de vedere-al concertelor
Soarele-i precum lumina reflectoarelor,
Oamenii-s note muzicale;
Ei umplu inimile de culoare.

Din punctul de vedere-al cântăreților,
Soarele-i octava de neatinș,
Oamenii-s imnul gloriei...
Sunt cei care urcă și coboară,
Coboară și urcă!

Din punctul de vedere-al notelor
Legate-n armonii sonore,
Soarele-i un univers muzical,
Oamenii sunt sunetele subtile,
Ale unei game ce se vrea ascultată!

Epigoni,

Apetre Mălina,	cl. a X-a B
Florea Albert,	cl. a X-a B
Iliescu Iulia,	cl. a X-a B
Nagăț Ana-Maria,	cl. a X-a B
Predoiu Raluca,	cl. a X-a B



Dezeroizare și depersonalizare în captivitate – receptare actuală a epocii totalitare

prof. MARCU LIVIA SILVIA

Problema captivității exprimă paradigmatic multiple ipostaze ale omului, fie că aceasta se manifestă ca un sistem opresiv, concentraționar, fie că reprezintă o fațetă a existenței în general, în sensul că libertatea absolută este doar un ideal, omul manifestând mereu limite, constrângeri necesare adaptării la lume. Hannah Arendt, în *Originile totalitarismului*, capitolul "Ideologie și teroare", consideră că efectul nefast al dictaturii este suprimarea pluralității oamenilor și promovarea unui Unu, căci "toți oamenii au devenit Un Singur Om, unde orice acțiune tinde la accelerarea mișcării Naturii sau Istoriei, unde fiecare act izolat este executarea unei sentințe de condamnare la moarte pe care Natura sau Istoria a pronunțat-o deja". O particularitate a universului distopic este anularea individualismului, prin integrarea insului în masă, căci "strivirea personalității este absolută". Astfel, individul este "alienat, dedublat, axiologic (în sensul lipsei de căldură umană), reificat, el devine prizonierul unui spațiu carceral, dominat de minciună instituționalizată." (George Achim, *Iluzia Ipostaziată. Utopie și distopie în cultura română*)

Îngrădirea libertății reprezintă un prag sensibil al supraviețuirii în condiții-limită, ceea ce generează mutații fundamentale în planul conștiinței, al existenței în general. Însingurarea, înstrăinarea ori reclusiunea sunt modalități de reprimare a unicității ființei, dar și transfigurări artistice în literatura distopică. Romanele devin parabole ale tragismului omului contemporan, exprimă criza comunicării, dezolarea, disperarea, frica, teroarea, amenințări ale spațiului concentraționar. Recursul la memorie reconstituie retrospectiv universul carceral, din perspectivă actuală, în romane scrise, de exemplu, de Matei Vișniec ori Herta Muller. Dincolo de relația realitate-ficțiune care a polarizat dintotdeauna opțiunile diegetice ori de raportul eu-istorie, generând forme de exprimare contradictorii, structura ființei își dezvăluie limite greu de anticipat.



Matei Vișniec se dovedește o conștiință vie, capabilă să transfere în plan literar, la nivel de excelență, dileme ale omului contemporan, captiv experienței-limită de a supraviețui într-un univers ostil, totalitar. "Omul-pubelă" pare să devină laitmotivul creației sale, fie că autorul optează pentru registrul dramatic ori cel epic, căci scriitura exprimă procesul de disoluție a ființei, condamnată să viețuiască într-o lume maculată. Matei Vișniec condamnă comunismul în trei romane considerate distopii moderne, parabole ale dictaturii: *Cafeneaua Pas-Parol* (1992), *Sindromul de panică în Orașul Luminilor* (2009), *Domnul K. eliberat* (2010).

Roman păstrat în sertar aproape 20 de ani, *Domnul K. eliberat* validează rețeta modernă a intertextualității, anunțată chiar de autor, prin asocierea cu literatura kafkiană. Scriitura pune problema libertății înțeleasă drept sursă de alienare, pedeapsă pentru cel care se simte captiv într-un multiplu spațiu concentraționar.

Referirile autobiografice menționate de scriitor în textul escortă constituie un nivel de decodificare a operei, întrucât rădăcinile antropologice devin repere în înțelegerea demersului diegetic: **”Într-o bună zi, domnul K. fu arestat. Așa începe romanul lui Kafka, *Procesul*. Aveam probabil 11 sau 12 ani când acest roman mi-a căzut în mână. Era o epocă de deschidere în România prin 1968, și se traduceau multe cărți bune din literatura străină. Îmi amintesc și cum a ajuns acest roman în casa părinților mei de la Rădăuți. Tatăl meu lucra la o fabrică de mobilă și într-o bună zi, sindicatul a lansat o operațiune de genul “fiecare muncitor să cumpere zece cărți prin comitetul de întreprindere.”(p.5)** Referirile la epoca totalitară, în care lectura devenea o formă de educație forțată, cât și situarea în descendența kafkiană, au rolul de a prezenta o lume absurdă în care ființa nu mai poate trăi sentimentul de libertate, după experiența traumatizantă a captivității carcerale.

Personajul principal, Kosef J., vinovat fără vreo vină evidentă, este blocat între două lumi, între libertate și constrângere, captiv nevoii sale de cunoaștere. Trăiește într-un multiplu spațiu concentraționar, în care orașul și penitenciarul sunt toposuri fără curgere temporală, încremenite în istorie, simboluri tanatice prin care ființa poate trăi doar iluzia vieții. Străin într-o lume care își denunță libertatea, Kosef J. înțelege treptat că trăiește o existență absurdă. Orașul stă sub semnul agoniei, însă penitenciarul are grădini și tovarăși veseli de lucru. Un copil care păzește o grădină pentru ca deținuții să nu muște din mere se dovedește un torționar, iar deținutul ajunge să-l admire pe gardianul ce fusese expert în bătaie arătându-i cicatricile violenței.

Prizonierii trec printr-un labirint - proiecție a dictaturii - în care își pierd treptat atributele umane. Dezumanizarea treptată instalată în captivitate, apoi în libertate, dezvăluie un om fără identitate și fără ideal. Paradoxal, revenirea în celula 50 înseamnă opțiunea celui care nu-și mai găsește un loc în lume. Spațiul carceral reprezintă soluția tragică a eului damnat. Ca și pentru eroii lui Zamiatin din romanul *Noi*, pentru Kosef J. ființa se reduce la un simplu număr, obsesie devenită certitudine în finalul romanului, care certifică filonul tragic al condiției umane: **”Își aminti că, uneori, oamenii nu erau decât niște numere, ceea ce îl liniști pe deplin.”(p.278).**



Spațiul carceral este receptat de protagonist în primul rând auditiv, mecanic, căci existența claustrală induce personajului Kosef J. automatisme care anulează atribute particulare: **”Mai întâi zăgăniră lanțurile de la cele două lacăte care fereau liftul(...). În sfârșit, se auziseră câteva înjurături și imediat scârțâitul căruciorului pe care se aduceau tăvile cu micul dejun.”(p.9)** Termeni din câmpul lexical al percepțiilor auditive, precum ”zăgăniră”, ”înjurături”, ”scârțâit”, exprimă stridența unui mediu ostil care dezumanizează.

Pe de altă parte, comportamentul gardienilor, umanizat, îi răstoarnă eroului principiile, sistemul de valori, percepția asupra lumii, iar comunicarea verbală devine imposibilă, căci el simte amenințarea morții: **”În mintea deținutului se înfiripaseră câteva bănuiele îngrozitoare care făcuseră una după alta cu viteza unor gloanțe.”(p.11)** De fapt, abordarea surprinzătoare a celor doi gardieni, Frantz Hoss și Fabius, îi

provoacă o explozie a simțurilor tulburându-l definitiv: **“Kosef J. auzi întrebarea și avu impresia că e înșfăcat de un ciclon umed și scufundat de câteva ori cu capul în apă. Ceva confuz i se derula în fața simțurilor, ceva extrem de neplăcut de fapt, un coșmar de care ești conștient.” (p.13).** Gardienii devin la rândul lor victime și Kosef J. ajunge pentru scurt timp tortionar. Complicitatea absurdă, instalată între victimă și agresor, dezvăluie resorturi psihologice nebănuite: **“Fabius recunosc fără nicio urmă de jenă că dintotdeauna, el, Kosef J., îi inspirase teamă. De altfel, toți deținuții îi inspiraseră o teamă îngrozitoare, dintotdeauna. Din cauza asta și obișnuia să lovească. Din teamă.(...)Am trăit terorizat, ani de zile, terorizat zi de zi. Am îmbătrânit terorizat.”(p.67)**

Reacțiile organice, violente capătă conotații tanatice, iar personajul simte că pierde legătura cu sine și cu lumea. Regretă că nu mai poate munci în grădină, că nu mai poate mânca fasole verde și mazăre alături de ceilalți deținuți. Kosef J. are sentimentul deznădăcinării și al inutilității, visând la micile bucurii ale spațiului carceral interzise acum: munca în grădina de legume, lumina senină a soarelui din zilele de duminică alături de tovarășii săi. Prin urmare, izolarea și opresiunea sunt înlocuite de însingurare, ceea ce îi provoacă spaimă necontrolabilă, o percepție halucinantă asupra realității. Libertatea obținută nu aduce emoție, ci doar dorința de a se putea bucura de lucruri interzise. Recluziunea distrusese însă fibra sensibilă a deținutului Kosef J. Deși eliberat, protagonistul se simte mai degrabă abandonat, căci trebuie să doarmă în cușca liftului (alt spațiu concentraționar) și să joace zaruri cu gardienii (ocupație plăcută, dar care echivalează cu pactul faustic), iar aceștia să-l perceapă ca expresie a răului: **“Domnul Kosef e dracu’ gol, bombănea drept răspuns Franz Hoss.”(p.119)**

Personaj-marionetă, condamnat la viață și eliberat într-un univers sumbru, eroul exersează uitarea ca formă de supraviețuire. Granița dintre victimă și călău dispare și întregul sistem axiologic al protagonistului este răsturnat, iar percepția lui asupra lumii este bulversată: **“Oare libertatea însemna că avea voie să se plimbe și pe alea cu ploi? Oare avea voie să revină la fereastră și după căderea nopții, ca să vadă cum luminează felinarele?”(p.23)** Ușa întredeschisă, țigara fumată pe îndelete ori dialogul halucinant cu gardienii produc stări- limită, teamă, teroare, furie, angoasă, înstrăinare de sine. Traseul de tip climax parcurs de falsul erou îl copleșește definitiv și îi provoacă sentimental de culpabilitate.

Ieșirea din labirint, dintr-un spațiu concentraționar impus, favorizează de fapt parcurgerea unui alt spațiu limitativ, al coloniei penitenciare, accentuând la rândul său angoasa, incertitudinea, sentimentul inutilității. Paradoxal, eliberarea înseamnă, așadar, adâncirea captivității, iar libertatea rămâne doar o iluzie. Tehnica amânării potențează devenirea tragică a deținutului care simte libertatea ca o povară. Evadatul regretă încercarea de a se elibera, iar deținutul își amână viața, acceptând tot ce destinul nefast îi oferă. Pe de altă parte, oamenii din Oraș, liberi, visează să ajungă în penitenciar, căutând acolo siguranța. De fapt, fericirea-fata morgana-nu se găsește niciunde și nicicând, căci regimul distruge Omul pentru a impune un sistem. Tensiunea ireductibilă dintre individ și alteritate generează mutații mentale ireversibile, iar literatura devine expresie a crizei umanului într-un sistem injust.

Așadar, existența în captivitate nu înseamnă neapărat izolarea într-un spațiu concret limitat precum cel carceral, ci o formă de anulare a libertății din diferite puncte vedere: social, ideologic, psihologic, filozofic, cultural. Proiectarea înafara istoriei, deci

În afara timpului, înseamnă reconfigurarea interioară a individului care este aruncat, de cele mai multe ori, în afara unei existențe raționale. Raportarea la sistemul totalitar este deci și un prilej pentru a dovedi că omul supraviețuiește istoriei, deoarece, deși învins, nu poate fi înfrânt. Asemenea situații-limita relativizează omenescul, dar și relația eu-lume-istorie.



Grafică, Gheabă Florina, elevă cl. a XI-a E

Notă: Toate citatele referitoare la textul-suport trimit la romanele *Domnul K. eliberat* de Matei Vișniec, Ed. Cartea Românească, ediția 2010

The work of Livia Marcu was supported by Project SOP HRD - TOP ACADEMIC 76822

Bibliografie

- Achim, George, *Iluzia Ipostaziată. Utopie și distopie în cultura română*, Editura Limes, Cluj-Napoca, 2002
- Arendt, Hannah, *Originile totalitarismului*, Editura Humanitas, București, 1994
- Balotă, Nicolae, *Lupta cu absurdul*, Editura Univers, București, 1971
- Bataille, George, *Literatura și răul*, Editura Univers, 2000
- Ciorănescu, Alexandru, *Viitorul trecutului. Utopie și literatură*, traducere din limba franceză de Ileana Cantuniari, București, Cartea Românească, 1996
- Courtois, Stephane, *Comunism și totalitarism*, traducere de Ana Ciucan Țuțuianu, Editura Polirom, 2011
- Furet, François, *Trecutul unei iluzii. Eseu despre ideea comunistă în secolul XX*, București, Editura Humanitas, 1996
- Munteanu, Romul, *Farsa tragică*, Editura Univers, București, 1970
- Pavel, Toma, *Gândirea romanului*, traducere din franceză de Mihaela Mancaș, Editura Humanitas, București, 2008

HISTORIA MAGISTRA VITAE

CALENDAR ISTORIC

S-a petrecut în ianuarie

La 5 ianuarie, respectiv 24 ianuarie 1859 Alexandru Ioan Cuza este ales domn al Principatelor Române.

Ca urmare a măsurilor luate de Cuza în plan intern și extern, această uniune nominală va deveni o uniune reală la 24 ianuarie 1862.



S-a petrecut în februarie

La 15 februarie 1851 se naște Spiru Haret, om de știință și om politic român.

S-a remarcat prin activitatea sa didactică și prin contribuția avută la modernizarea învățământului românesc, la conducerea căruia sa aflat din 6 februarie 1885, ca secretar al Ministerului Instrucțiunii Publice și Cultelor, iar din 1897, în mai multe rânduri, ca ministru.



S-a petrecut în martie

La 7 martie 1441, lăncu de Hunedoara devine voievod al Transilvaniei. În aceeași lună, la 18 martie 1442, are loc prima confruntare cu turcii, în calitate sa de voievod, la Sântimbru.

Deși înfrânt, lăncu își reorganizează rapid oastea, pornește în urmărirea lor și îi înfrânge pe turci la 22 martie 1442 în apropiere de Sibiu.

S-a petrecut în aprilie



La 12 aprilie 1457, Ștefan cel Mare îl înfrânge, în bătălia de la Doljești, pe Petru Aron. Peste două zile, „pe câmpia de la Direptate”, în fața „Țării”, Ștefan cel Mare este ales domn al Moldovei.

Începea o lungă și încercată domnie, în care a avut de înfruntat numeroși dușmani: tătari, unguri, turci, polonezi.

Este considerat, pe bună dreptate, unul din cei mai importanți voievozi pe care i-a cunoscut spațiul românesc.

S-a petrecut în mai

La 10 mai 1866, Carol de Hohenzollern-Sigmaringen depune în fața parlamentului jurământul său, în calitate de principe al României.

În lunga sa domnie a contribuit semnificativ la modernizarea și creșterea prestigiului României, Punând bazele monarhiei constituționale și asigurând independența statului român.

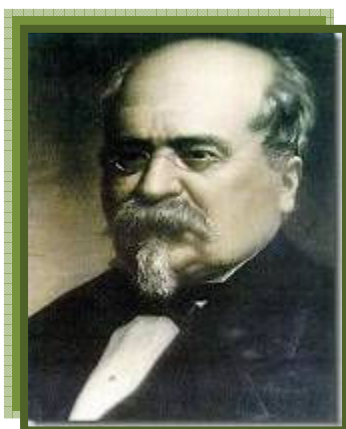
În semn de recunoștință, până la instalarea regimului comunist, ziua de 10 mai a fost sărbătorită ca zi națională a României.



S-a petrecut în mai

La 9 mai 1877, Mihail Kogălniceanu, în calitate de ministru de externe al României, lansa în parlament Declarația de Independență a statului român.

Recunoașterea internațională a independenței s-a obținut după participarea armatei române la războiul din Balcani (1877 – 1878).



Calendar întocmit de prof. Hrușcovschi Elena

Războiul de Independență al României

Războiul de Independență al României este numele utilizat în istoriografia română pentru participarea Principatelor Unite la războiul ruso-turc din 1877-1878. În urma acestui conflict, România a obținut independența față de Imperiul Otoman. Pe 4 /16 aprilie 1877, Principatele Unite și Imperiul Rus au semnat un tratat la București care dădea permisiunea trupelor ruse să traverseze teritoriul țării în drumul spre Balcani, cu condiția respectării integrității teritoriale a României. În România s-a trecut la mobilizarea trupelor. Circa 120.000 de ostași au fost masați de-a lungul Dunării pentru ocrotirea țării în fața unor eventuale agresiuni ale turcilor. Imperiul Rus a declarat război Imperiului Otoman pe 12 / 24 aprilie 1877, iar armata rusă a pătruns în România pe la Ungheni, pe la nou construitul pod de peste Prut.

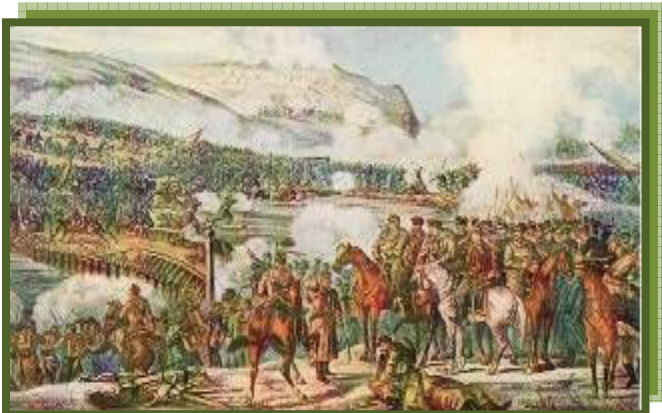


Proclamarea independenței

Imperiul Otoman a reacționat la faptele politice și militare ale românilor și a luat o serie de măsuri de descurajare: îndepărtarea diplomaților români de la Constantinopol, sechestrarea unor nave românești încărcate cu cereale, bombardarea orașelor Brăila și Reni, atacarea posadelor de frontieră, ș.a. Ministrul de Război Român Alexandru Cernat a comandat în această situație soldaților români să se împotrivească ferm oricărei tentative otomane de traversare a Dunării. În cadrul sesiunii Adunării Deputaților din 29 aprilie și a Senatului de a doua zi, Parlamentul României declara rupte legăturile diplomatice cu Imperiul Otoman și admitea existenței stării de război dintre cele două state.

Pe 9/21 mai 1877, Mihail Kogălniceanu a declarat independența României. A doua zi, actul a primit putere de lege prin semnarea lui de către principele Carol I. Guvernul român a decis încetarea plății tributului de 914.000 lei, suma fiind îndreptată către bugetul apărării.

Tot cu această ocazie a fost instituit ordinul național Steaua României cu 5 clase, care trebuia să fie acordat tuturor cetățenilor care se distingeau pe timp de pace sau conflict.



victoriei finale.

Contribuția armatei române pe frontal din Balcani a fost salutară. Faptele de bravură ale ostașilor români, săvârșite la Grivița, la Rahova, la Plevna, la Vidin și Belogradcik, au avut un ecou internațional, presa vremii reflectând cu prisosință rolul armatei române în dobândirea

Urmările Războiului

La Conferința de Pace de la Berlin din 1878 s-a hotărât ca Rusia să recunoască României independența, să cedeze teritoriile Dobrogei și Deltei Dunării, inclusiv portul Constanța, și mica Insulă a Șerpilor. În schimb, Rusia ocupa pe post de „răsplată” județele din sudul Basarabiei care erau din nou în componența Moldovei după Războiul Crimeii prin prevederile Tratatului de la Paris din 1856. Principele Carol I a fost profund dezamăgit de impunerea acestor cedări, care contraveneau în mod flagrant cu tratatul ruso-român de pe 4 aprilie 1877. Otto von Bismarck a reușit să-l determine pe principe să aprobe acest aranjament, care dădea noi oportunități României din punct de vedere economic datorită accesului la Marea Neagră și controlului asupra traficului pe Dunăre.

Olteanu Ionelia, elevă cl. a XI-a C
Prof. coordonator: Corina Elena Agache

INDEPENDENȚA ROMÂNIEI – 9 MAI 1877

Medalion GEORGE ȘONȚU

Maiorul George Șonțu s-a născut la Focșani în anul 1843 și a crescut într-o familie onorabilă cu o bună poziție socială, așa cum o caracteriza prima pagină a ziarului "Resboiul", care i-a fost consacrată eroului de la Grivița, la 21 septembrie 1877.

Educația exemplară pe care a primit-o, i-a potențat trăsăturile de caracter care i-au îndreptățit pe contemporani să-l considere un veritabil reper moral al generației sale. Un portret cu tușe luminoase i-l face scriitorul și concitadinul său, Duiliu Zamfirescu, în romanul "În război", prezentându-l ca pe un om "vesel, harnic, iubitor de lume și



petreceri, (...) răbdător și, mai presus de toate, cumpătat și bun. Ziua călare, noaptea pe jos, părea cel mai vânjos dintre oamenii batalionului. Vorbea blând și hotărât, privind parcă tot mai departe de clipa prezentă, senin și frumos ca un voinic din vremuri de demult." S-a lansat în cariera militară după ce a absolvit Școala Militară, desfășurându-și activitatea o perioadă îndelungată în Regimentul II Infanterie. A parcurs treptele ierarhiei militare, obținând gradul de maior, nu cu mult timp înainte de momentul Independenței românești. Devotamentul față de profesie și, prin aceasta, față de țară l-au împiedicat pe Șonțu să-și întemeieze propria familie. De altfel, a afirmat în repetate rânduri că un militar nu ar trebui să-și asume un asemenea risc. Familia sa era alcătuită din combatanții pe care îi avea în subordine: "...Copiii mei sunt mari ca și mine; am un batalion de flăcăi; cât pentru nevastă, iacă-o (arătând sabia)!

Cu această sabie în mână, urmat de batalionul pe care-l avea în subordine, parte componentă a Regimentului 10 Dorobanți Putna, maiorul George Șonțu, s-a aflat în linia întâi a coloanei plasate în fața redutei Grivița.

În momentele premergătoare declanșării atacului, maiorul era ros de unele presimțiri sumbre. Gornistul Niță Rotaru, focșănean ca și maiorul Șonțu, căruia tot restul vieții i-a purtat o pioasă amintire, relatează o replică a maiorului: "Am să cad, dacă mi-o fi scris să cad; dacă n-am să ajung unde vreau să ajung! Și de voi cădea eu, or să ajungă alții!..." Dârzenia caracterului său nobil a ajutat însă pe Șonțu să-și depășească momentele de depresie și să dea ostașilor din subordine o pildă de curaj: "Voi sunteți

cu copii și cu neveste, dragii mei, și dacă v-aș putea scăpa de moarte, aș vrea să mor eu, maiorul vostru, pentru voi toți, să mor de-o mie de ori! Și dacă mă veți vedea murind, să nu vă pierdeți firea. Să mergeți înainte cu căpitanii și locotenenții. Și mai bine să muriți decât să dați îndărăt".

Era în sumbra zi de 30 august 1877. La ora 15,15 s-a dat ordinul de luptă. Batalionul condus de maiorul George Șonțu pornește în pas alert spre reduta Grivița I. După un parcurs de aproximativ un kilometru, urcând pe versantul dealului și așteptând să ajungă la platoul pe care se așteptau să-l găsească în fața redutei, bravii ostași putneni au constatat cu neplăcută surprindere că se aflau în fața unei vâlcele cu o întindere de 600 – 700 metri. Așa își făceau intrarea în sinistra "Vale a Plângerii".

De pe înălțimile Bucov artileria otomană a lansat o avalanșă de obuze și șrapnele asupra ostașilor români care își desfășurau înaintarea neclintii, la îndemnul comandantului lor, Șonțu. La un moment dat, aceste îndemnuri nu au mai putut fi auzite. În apropierea gornistului Niță Rotaru, viața bravului maior era curmată de o schijă care l-a lovit în gât.

A lăsat în urma sa o soră înnebunită de durere și pe concitadinii săi, care l-au evocat cu recunoștință și mândrie tot restul vieții lor.



Bibliografie:

1. Gheorghe Miron – *Contribuții putnene la cucerirea Griviței. 30 august 1877* – în *Cronica Vrancei*, vol. VII, Editura Pallas, Focșani, 2008.
2. Ramona Miron – *Portrete de eroi vrânceni din Războiul de Independență în paginile ziarului „Resboiul”* - în *Cronica Vrancei*, vol. VII, Editura Pallas, Focșani, 2008.

Prof. Elena Hrușcovich

PRO SANITAS

Programul Național de Educație pentru Sănătate în Școala Românească

Dreptul la sănătate este unul din drepturile fundamentale ale omului. Conform O. M. S., sănătatea individului este definită drept „o stare de bine fizică, mentală și socială, și nu doar absența bolii sau infirmității”. Din perspectivă publică, sănătatea constituie, datorită imenselor sale implicații individuale, dar și sociale și demografice, unul dintre elementele cele mai vizate de politicile și strategiile guvernamentale din întreaga lume. În acest sens, în 1977, statele membre ale O.M.S. (inclusiv România), au decis în mod unanim că „țelul social al guvernelor și O.M.S. în decadele viitoare să fie realizarea unei stări de sănătate a întregii populații a Globului, care să permită tuturor oamenilor să ducă o viață productivă din punct de vedere economic și social.



Educația pentru sănătate, la nivelul școlii, reprezintă una dintre principalele căi de promovare a cunoștințelor corecte privind diferite aspecte ale sănătății și totodată de formare a atitudinilor și deprinderilor indispensabile unui comportament responsabil și sănătos. În multe țări educația pentru sănătate este obligatorie în școli, începând din clasa întâi, până în clasa a

douăsprezece, folosindu-se pentru fiecare ciclu de dezvoltare programe și materiale didactice adecvate vârstei.

Există mai multe argumente ce pot fi aduse în favoarea realizării educației pentru sănătate în cadrul unităților de învățământ. În primul rând, unul dintre scopurile în sine ale activității din învățământ este informarea autorizată a copiilor și adolescenților privind diferite domenii ale culturii și științei, în paralel cu dezvoltarea de abilități practice. În acest sens, educația pentru sănătate, ca parte a științelor medicale, vizează nu numai transmiterea către elevi a unui bagaj informativ corect din punct de vedere științific, cât mai ales crearea unor comportamente individuale sănătoase, a unor atitudini ce corespund idealului educațional.

Școala este un loc ideal pentru difuzarea acestor cunoștințe în rândul maselor de tineri; nicio altă instituție nu are abilitatea și capacitatea de a cuprinde și de a se adresa, în timp, unui procent atât de ridicat din populație.

Școala reprezintă, în același timp, o instituție cu mare conduită morală, oferind cadrul educației formale, informale și nonformale, iar

materiile de studiu oficiale din școli dobândesc implicit, la nivel psihologic individual, o importanță mai mare decât subiectele nesuținute de acest for competent. În aceste condiții, se cuvine ca toate cadrele didactice, din fiecare unitate de învățământ, în special profesorii de specialitate, să urmărească desfășurarea cu responsabilitate activităților care să ducă la atingerea obiectivelor și competențelor subsumate acestui segment educațional.

Prof. Aida Doagă



Diploma obținută de echipajul Liceului Pedagogic „Spiru Haret” - gimnaziu - la etapa zonală a concursului „Sanitarii Pricipuți”.
Echipajul a fost pregătit de prof. Aida Doagă.

Mișcare și sănătate

Condiția fizică a omului este la fel de importantă ca cea intelectuală. Cu cât ne mișcăm mai mult și mai bine, cu atât mai mult ne păstrăm sănătoși și puternici.

Mișcarea fizică pune sângele în circulație și face ca întregul nostru corp să beneficieze de mai mult oxygen, de substanțe nutritive și de mai multă energie.

Mișcarea făcută fără a forța corpul păstrează suplețea articulațiilor, întărește mușchii și oasele, mărește capacitatea respiratorie și ne aduce o stare de bine prin care ne simțim mai puternici și mai mulțumiți de noi.



Exercițiile fizice sunt indicate la toate categoriile de vârstă. La copii și adolescenți aceste exerciții sunt indicate zilnic, măcar o oră, iar la adulți se indică, în funcție de timpul disponibil, să fie practicate între 2 – 2,5 ore săptămânal.

Printr-o alimentație sănătoasă, cumulată cu practicarea exercițiilor fizice, fiecare individ își poate

menține sănătatea, puterea de muncă și poate deveni mai longeviv.

După o statistic, aproximativ 70% dintre adulți nu fac exerciții fizice suficiente, iar 20% nu fac deloc. Acest lucru duce la creșterea numărului bolnavilor cardiac, al distrofiilor musculare, al hipertensivilor arteriali și, implicit, la numărul mai mare al deceselor.

Cei care vor face exerciții fizice măcar 10 minute pe zi intensive, vor fi mai sănătoși și vor avea, pe lângă puterea de muncă mult mai eficientă, o bună dispoziție permanentă.

Ionuț Trifan, cl. a VI-a
Prof. coordonator, Constanța Călțun

Beneficiile consumului de mentă

Seducătoare prin aroma specială, prospețime și răcoarea pe care o dă mâncărilor, menta este o plantă care și-a câștigat calitatea de „plantă medicinală” datorită beneficiilor pentru organism. Mentolul, principalul component al mentei, deține o serie de calități curative: ajută la digestie, calmează peretele intern al stomacului, stimulează secreția biliară, are o acțiune antispasmodică și antiseptică etc.

De asemenea, menta este un bun stimulent al sistemului nervos. Uleiul esențial din mentă se utilizează ca ingredient important în pastele de dinți, soluții bucale, inhalatoare împotriva răcelii etc. Folosită pentru uz extern, menta are proprietatea de a alunga insectele, de a ameliora sau combate migrenele și nevralgiile dentare. Menta este un excelent stimulent și tonic general. Alungă oboseala pe fond nervos și este nemaipomenită după o zi obositoare. Consumată intern sub formă de ceai sau extern sub forma de gel de



duș, cremă sau chiar inhalații, menta te va revigora instant.

Dacă te doare capul foarte tare și nu vrei să iei pastile, poți încerca inhalațiile cu mentă. Fierbe un litru de apă, adaugă 5 picături cu ulei esențial de mentă, acoperă-ți capul cu un prosop și inhalează aburii pentru 5 minute. Pentru a spori efectul, ar fi bine să consumi și o cană cu ceai de

mentă sau să îți masezi tâmpile cu puțin ulei esențial de mentă. Pentru a preveni iritațiile, masează mai întâi pielea cu puțin din crema ta preferată sau ulei de măsline, iar la final pune o picătură de ulei esențial pe vârful degetului arătător și aplică apoi pe tâmpile. În 5 minute te vei simți mult mai bine.

Aroma puternică de mentă este foarte eficientă în combaterea congestiei nazale, a durerilor de bronhii sau plămâni, calmând problemele care apar din cauza astmului sau a răcelii. Inhalatiile, masajul pe piept cu ulei esențial sau băile cu aromă de mentă vor îndepărta o parte din problemele provocate de tulburările respiratorii.



Medicii recomandă pacienților care au probleme cu tulburările gastro-intestinale, dar și celor care vor să le prevină, să consume câte o cană cu ceai de mentă după fiecare masă. Este recomandat ca ceaiul să nu conțină zahăr, ci doar puțină miere.

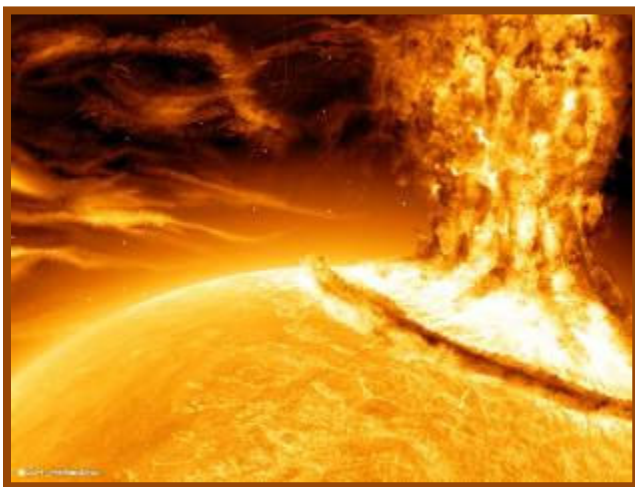
Consumat cald sau rece, ceaiul de mentă stimulează digestia. Planta are puterea de a reduce contracțiile musculare, umflăturile și balonările abdominale.

Menta este deci o plantă care nu doar miroase foarte frumos, ci este și un medicament excellent, cu diverse proprietăți curative.

Prof. Mariana Șerbănoiu

Exploziile solare

Exploziile solare sunt percepute ca variații bruște, rapide și intense ale strălucirii Soarelui. Ele apar în cazul eliberării bruște de energie magnetică acumulată în atmosfera solară. Prima explozie solară înregistrată în literatura de specialitate a fost cea din 1 septembrie 1859, fiind observată independent de doi oameni de știință, Richard C. Carrington și Richard Hodgson. "Timp de câțiva ani, 2-3 să zicem, pe Soare nu se întâmplă nimic. Apoi, în următorii 3 sau 4 ani, activitatea se intensifică. Atunci apar explozii solare care trimit în spațiu valuri de energie electromagnetică. Așa se desfășoară un ciclu solar." La fiecare 22 de ani ciclul energetic magnetic al Soarelui atinge cote maxime, în timp ce numărul de pete solare atinge punctul maxim la fiecare 11 ani.



Doctorul Fisher a explicat că astfel de furtuni, care ridică temperatura Soarelui până la peste 5500 grade Celsius, au loc doar de câteva ori în viața unei persoane.

Furtunile magnetice cauzate de exploziile solare puternice pot afecta nu doar sateliții plasați pe orbite înalte, ci și rețelele electrice de la sol, conductele de petrol și gaze naturale și pot perturba serios sistemele de telecomunicații.

Oamenii de știință de la NASA au ajuns la concluzia că 2013 va fi anul în care activitățile solare vor ajunge la apogeu, ceea ce înseamnă că Pământul va fi "asaltat" de radiații ce vor avea un impact negativ asupra sistemelor de comunicații, dar și asupra sănătății oamenilor.

Pământul va fi lovit de radiații magnetice care vor atinge un nivel fără precedent, a declarat pentru o publicație britanică doctorul Richard Fisher, director al diviziei de heliofizică din cadrul NASA.

Rețelele naționale electrice s-ar putea supraîncălzi, transportul aerian va fi perturbat iar dispozitivele și aparatura electronică, dispozitivele de navigare și sateliții majori s-ar putea opri din funcționare după ce activitatea solară va ajunge la capacitatea maximă.

NASA a declarat că super-furtuna va lovi ca un "fulger" și ar putea avea consecințe catastrofale la nivel global pentru sănătate, serviciile de urgență și de securitate naționale, dacă nu sunt luate măsuri de precauție.

Datorită dependenței societății de dispozitivele electronice, care sunt sensibile la energie magnetică, furtuna ar putea provoca pagube de sute de miliarde de dolari și va avea efecte "potențial devastatoare" pentru guvernele lumii.

"Zone mari vor rămâne fără alimentare cu energie electrică, iar refacerea infrastructurii va reprezenta un obiectiv greu de realizat, întrucât acest lucru cere timp", a adăugat Richard Fisher.

Richard Fisher a declarat că ar putea fi luate măsuri de precauție, inclusiv crearea de sisteme de backup pentru spitale și rețelele electrice.

NASA utilizează zeci de sateliți pentru a studia amenințarea furtunii solare. Guvernul american a declarat că este conștient de amenințare și a început să elaboreze planuri de urgență pentru a reduce la minim efectele furtunii.

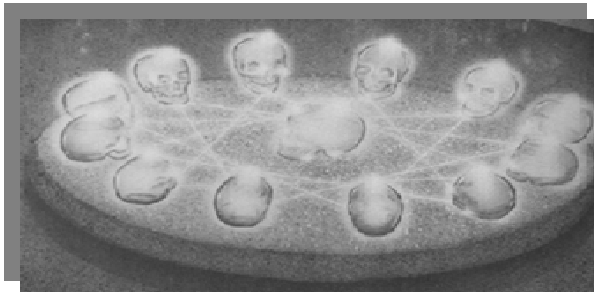
Prof. Mariana Șerbănoiu



Cele 13 cranii miraculoase

În ultimele două secole, în diferite locuri ale lumii au fost descoperite 12 cranii realizate din cristal, ametist, topaz, cuarț și alte materiale dure.

O veche legendă indiană spune ca ar trebui sa fie 13 pentru a se schimba complet lumea. Unii cercetători spun ca cel de-al 13-lea și cel mai mare craniu a fost deja descoperit, alții afirmă că nu se știe încă nimic despre el. De fapt, arheologii și cercetătorii încearcă în zadar de mulți ani să afle motivul realizării ciudatelor obiecte. Vechimea lor a fost estimată la aproximativ 1.000 de ani și nu ar putea fi realizate nici măcar cu tehnologia prezentului.



Cristalele și craniile constituie o alăturare ce a iscat numeroase presupuneri legate de existența extraterestrilor. De-a lungul timpului, omenirea a utilizat puterea cristalelor și a pietrelor în scopuri diferite. Cele mai vechi legende despre cristalele magice ne duc la Atlantida. Se presupune ca oamenii acestei rase avansate foloseau cristalele pentru a canaliza și utiliza energia macrocosmică. În practica medicală a multor culturi străvechi, se regăsește portul la gât al amuletelor și talismanelor. Se foloseau diferite pietre, în funcție de boală, pentru a obține efectul tămăduitor dorit. Indienii americani și mayașii foloseau și ei cristalele pentru diagnosticarea și tratamentul diferitelor boli. Astăzi, datorită dezvoltării rapide a tehnologiei, cristalele sunt folosite pentru a transmite și amplifica energiile în multe feluri.

Cristalele au fost considerate talismane magice încă din Evul Mediu și în prezent, pentru mulți, puterea lor supranaturală este de necontestat. În același timp, craniile simbolizează moartea și nenorocirea și sunt folosite numai în practicile magiei negre. Îmbinarea dintre cele două simboluri a iscat numeroase presupuneri legate de existența extraterestrilor sau a unei civilizații pământene superioară ființei umane. O legendă indiană a incitat numeroși cercetători. În India circula singura legendă referitoare la craniile misterioase: Un cerc realizat din 12 pietre sau cranii, în mijlocul căruia se află un al 13-lea craniu, cel mai mare dintre toate. Acestea sunt pietrele cunoașterii, iar când vor fi reunite toate în forma amintită, vor schimba complet lumea. Obiectele au fost aduse din spațiu de 13 civilizații diferite, care le-au dat spre păstrare diverselor popoare. Când va sosi timpul, craniile vor fi redescoperite, prevestește vechea legendă indiană. Într-adevăr, începând din anul 1840, în diferite regiuni ale lumii au fost descoperite 12 cranii ciudate. La ora actuală, ele se afla în unele colecții particulare sau sunt expuse în muzee din SUA, Franța sau Marea Britanie.

Deși la început au fost privite ca niște opere de artă create de strămoșii noștri, după ce s-a aflat legenda indiană, numeroși cercetători au început să se intereseze mai îndeaproape de aceste cranii. Cert este că specialiștii în prelucrarea cristalelor afirmă cu tărie că felul în care au fost tăiate aceste obiecte este atipic.



În funcție de unghiul în care se află aceste planuri, se formează fațetele pietrei. Atunci când un cristal e prelucrat în sens invers axelor sale, se observă acest lucru foarte repede pentru că materialul se sparge pur și simplu în bucăți foarte mici. Afirm cu tărie că acest lucru este imposibil, având în vedere mijloacele tehnice de care dispunem astăzi, a afirmat John Rowen, șeful

catedrei de cristalografie și mineralogie de la Universitatea din Pasadena. Modul de faurire a craniilor releva o tehnică nemaiîntâlnită pe Pământ. O altă constatare de senzație este că niciunul dintre craniile descoperite nu prezintă urme de șlefuire. După ce că sunt făcute dintr-un singur bloc de cristal, nici nu se vede vreo urmă pe care ar fi lăsat-o, cu certitudine, orice obiect care ar fi fost folosit pentru modelarea craniilor. Singura explicație logică e că aceste obiecte au fost realizate doar prin frecarea cu mâinile, lucru posibil. Existau ateliere de șlefuire a pietrelor prețioase în care muncitorii frecau pietrele de roțile de măcinat acoperite cu un praf abraziv, roți puse în mișcare de puterea apei. Specialiștii au încercat să determine cu exactitate vechimea acestor obiecte misterioase. Însă fiecare metodă folosită a indicat o dată cu totul alta: de la 1.400 de ani, până la 36.000 de ani.

Tot ce pot face cercetătorii este să aștepte și descoperirea celui de-al 13-lea craniu, care ar putea face lumină în acest mister. Unii spun că el deja a fost descoperit, dar nu i s-a dat atenție, alții că nu se știe încă nimic despre el. În opinia specialiștilor, din punct de vedere tehnic, craniile de cristal sunt obiecte care nu pot fi reproduse sau realizate în zilele noastre nici de cei mai pricepuți sculptori sau ingineri.



De fapt, vârsta lor ne duce la ipoteza celei mai vechi științe din lume, astrologia. Dedicarea unei pietre speciale fiecărei luni a anului avea legătură cu cele douăsprezece pietre ale pieptarului marelui preot. Obiceiul este foarte vechi și s-a răspândit în întreaga Europă și restul lumii. Se poate ca cele douăsprezece crani să reprezinte zodiile



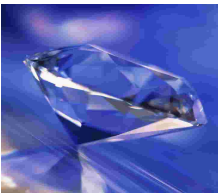
Mai-smarald



Iunie-perlă



Iulie-rubin



Aprilie-diamant



August-peridot



Martie-acvamarin

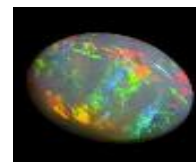
**Va urma
Prof. Ligia Enache**



Septembrie-safir



Februarie-ametist



Octombrie-opal



Ianuarie-granat



Decembrie-turcoaz



Noiembrie- topaz

SURÂSUL MINERVEI**Cubul Rubik**

Puzzle-ul inventat în anii '80 a redevenit popular în 2000, când iubitorii de jocuri din întreaga lume au început să se întrecă în viteză cu care reușeau să rezolve cubul Rubik. Considerată una dintre cele mai populare jucării din lume, cubul Rubik câștigă tot mai mulți fani, pe măsură ce devine accesibil datorită metodelor de rezolvare explicate pe internet.

Primul pas este atracția, alimentată de videoclipurile de pe internet sau de părinții care le fac copiilor cadou un cub Rubik.

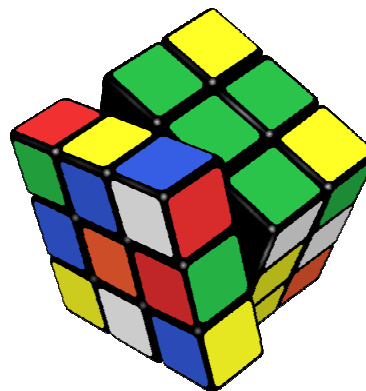
Al doilea pas este direct legat de posibilitatea rezolvării problemelor pe care le ridică jocul. În acest sens, există tutoriale pe numeroase site-uri care oferă unreal ajutor și, în același timp o provocare.

Al treilea pas îl reprezintă competițiile. Așa cum s-a afirmat, în concurs este mai important să-ți îmbunătățești recordul personal, decât să-ți învingi competitorii.

Având în vedere succesul de durată, de care se bucură, prezentăm în continuare câteva repere din istoria celui mai cunoscut „puzzle tridimensional”:

- 1974 - Erő Rubik, arhitect, designer și profesor universitar din Ungaria, inventează cubul care îi poartă numele.
- 1980 - Ungurii încep să exporte jucăria pe care au denumit-o „Cub Rubik”, făcând din ei o adevărată afacere.
- 1982 - Primul campionat internațional de cub Rubik este organizat la Budapesta .
- 1982 - 2000 - Atracția față de puzzle-ul colorat scade considerabil, dar reapare odată cu răspândirea internetului.
- 2000 - Olandezul Ron van Bruchem inventează un nou sport, „speed cubing”, rezolvarea cât mai rapidă a cubului Rubik.
- 2003 - Se înființează World Cube Association (WCA) și încep să se organizeze tot mai multe competiții de rezolvat cubul Rubik în viteză.
- 2010 - Matematicienii americani au descoperit că, indiferent de poziția de start, orice cub Rubik poate fi rezolvat din 20 de mișcări.

În prezent recordul mondial pentru rezolvarea cubului Rubik în viteză este deținut de un australian de 15 ani, Feliks Zemdegs . Cel mai bun timp al său, realizat la Melbourne Cube Day, în noiembrie anul trecut, a fost de 6,77 secunde. Prin urmare, amatorii de doborâre a recordurilor, vor avea mult de muncit ca să reducă durata de reconstituire a faimosului cub Rubik.



Mădălin Murgu, cl. a XII-a F

Adaptări matematice ale legilor lui Murphy

- Dacă încercările repetate de a rezolva o problemă ridică probleme , e bine să încerci o singură dată. Uită-te apoi la soluție.
- Orice soluție ingenioasă a unei probleme ne trece prin trei stadii caracterizate de reacțiile :
 - 1) Imposibil , nu-mi pierd vremea !
 - 2) E posibil , dar nu merită efortul !
 - 3) Eu am spus de la început că e o idee excelentă !
- Dacă la o lucrare de control ajuți un prieten, te va ține minte. Data viitoare nu va mai învăța de loc, va apela la tine.
- Rezolvarea a 90% dintr-o problemă se face de obicei în 10% din timp , restul de 10 % se rezolvă în 90% din timp.
- Când întrebările elevilor primesc răspunsurile profesorilor, știința se explică. Când întrebările elevilor devin întrebările profesorilor, învățământul progresează.
- Fiecare profesor consideră că elevii trebuie să se pregătească mai mult la materia sa .
- Dacă îți păstrezi calmul când toți ceilalți și-l pierd, înseamnă că nu ai înțeles problema.
- O problemă pe care nu știm să o rezolvăm poate fi folosită în rezolvarea altor probleme.
- O problemă de olimpiadă e creată de un profesor în 3 zile ca s-o rezolve un elev în 3 ore .
- Dacă toată lumea se așteaptă să iei nota 10 , o să iei 9 .



Din folclorul savanților

Două linii paralele se întâlnesc la infinit – cred și ele în aceasta.

Anatole France

Este suficient să arăți, că un lucru oarecare este imposibil, că îndată se va găsi matematicianul care-l va face.

W. W. Sawyer

Arta de a rezolva probleme geometrice seamănă cu trucurile iluzioniștilor – uneori, chiar știind soluția problemei, nu-i clar cum s-ar putea ajunge la ea.

I. D. Novikov

Geometria este arta de a judeca pe desene rău efectuate.

Niels H. Abel

Matematica este știința despre raporturile între formule, lipsite de oricare conținut.

David Hilbert

Culese de prof. Petronela Alexandru



ARMONII

Nevoia de educație artistică-vizuală

Printre problemele cu care se confruntă în prezent învățământul din România, și nu numai de aici, un loc fundamental îl deține cea legată de cultivarea gustului estetic, fără de care nu se poate defini și dezvolta personalitatea oricărei ființe umane.

Arta nu este un simplu produs estetic, ci un act de cunoaștere din perspectiva căruia individul ajunge să sesizeze lumea și să-și înțeleagă, în același timp, propria structură lăuntrică în toată complexitatea ei.

Astăzi, când asistăm la o adevărată explozie informațională atât prin mass-media, cât și prin informatizarea ce a pătruns la ora actuală în toate domeniile spiritului de la științe la arte, ne confruntăm adesea cu o distanțare a tinerilor, în special, față de actul autentic de cultură, o mecanicizare a inteligenței în dauna sensibilității creatoare. Fie că e vorba de muzică sau teatru, literatură sau pictură, există o reticență din ce în ce mai pronunțată față de valorile artistice consacrate, atenția fiind captată de o adevărată "civilizație a imaginii" ce ridică la rang de "valoare" kitsch-ul.

Lucrările actuale de estetică, pedagogie, metodică și psihologie școlară semnalează, aproape toate, cotele uneori alarmante ale denaturării mesajului estetic și etic al artei pe care o produc superficialitatea și suficiența, ce dau naștere fie la etichete generalizatoare, la șabloane mentale, fie la amalgamarea sensurilor până la a nu mai putea distinge autenticitatea de pseudovaloare. Pericolul este cu atât mai mare, cu cât el vine din schimbările înregistrate în mentalitatea actuală, ce își pun apăsător amprenta asupra formării și dezvoltării personalității, gândirii și sensibilității copilului.

Programele actualei reforme a învățământului încearcă să redreseze această situație, în sensul cultivării gustului estetic al elevului chiar din primele etape de învățământ (preșcolar și primar) dublat de un fond informațional cultural care este suportul necesar în fundamentarea unei deschideri mai complexe a orizontului de cunoaștere. Din păcate această preocupare scade începând cu programele clasei a VIII-a și continuând cu programele de la nivelul liceului, unde înjumătățirea sau chiar dispariția orelor de educație artistică face demersul inițial fără continuitate.

S-a spus că arta este o formă de joc. Există foarte multe elemente asemănătoare între aceste activități, dar jocul nu devine artă fără conștiința valorii lui, a obiectivelor sale finale, a mijloacelor de realizare.

Învățământul formal, cu toată reforma curriculară "pornită" de câțiva ani, are încă mulți pași de făcut în privința creativității și a metodelor active care o stimulează. Se știe că acest gen de metode - printre care și aceasta a jocului - este aplicat la vârstele mici (învățământul preșcolar și primar) dar

ajunge la discontinuitate în următoarele perioade ale școlarității (vârstele de dezvoltare și apoi cele de observare și orientare, respectiv ciclul gimnazial și liceal).

În domeniul educației artistice vizuale, aplicarea metodelor active (de tipul jocului, problematizării, experimentului sinectic, brainstorming-ului, etc.) încă de la cele mai fragede vârste, are benefice rezultate în formarea copilului și apoi a tânărului cu o puternică personalitate creativă, creativitate ce se poate dezvolta pe mai departe, prin folosirea aceluiași metode de tipul jocului, bineînțeles, la un alt nivel și cu alte reguli.

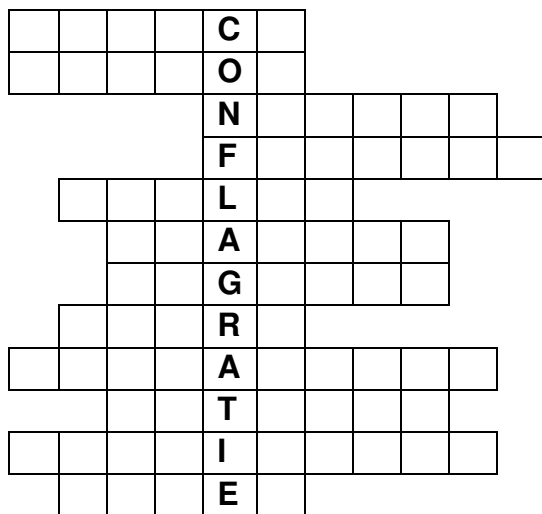
De asemenea, complementaritatea activităților extrașcolare (nonformale) cu cele din învățământul formal pot dezvolta personalități creative complexe astfel dimensionate încât să vizeze dobândirea autonomiei formative (intelectuale și spirituale), caracteristică a educației permanente.

Prof. Gabriela Arghirescu

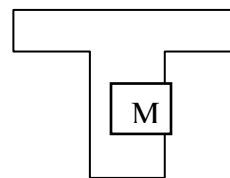


Alexandra Moisă,
cl. a IX-a A

HOMO LUDENS



1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12



S

La pescuit
(Biverb – 5,4)

1. Denumire dată păcii încheiate de România cu Puterile Centrale, în mai 1918.
2. Conflict armat.
3. Ideologie rasistă care a stat la baza regimului politic instalat în Germania în 1933.
4. Regimul politic totalitar instalat în Italia anului 1922.
5. Stat din sudul Europei, care a intrat în primul război mondial în anul 1915, alături de Antanta.
6. Șanțuri adânci, întărite, folosite în război ca adăpost.
7. Stat vecin al României, care obține prin Dictatul de la Viena nord-vestul Transilvaniei.
8. Tip de război, practicat pe fronturile europene începând cu anul 1915.
9. Numele de cod al planului care a stat la baza operațiilor militare declanșate de Germania împotriva U.R.S.S., în anul 1941.
10. Bloc politico-militar, constituit între anii 1894 – 1907, care s-a opus în primul război mondial Puterilor Centrale.
11. Localitate din U.R.S.S., în zona căreia s-a desfășurat una din cele mai grele bătălii din cel de-al doilea război mondial.
12. Comunitate etnică împotriva căreia Hitler a adoptat „soluția finală”.

Autorii încrucișării:

Bătrînu Alexandra, cl. A X-a D

Sava Mihaela, cl. A X-a D

Tudorache Daniel, cl. A X-a D

Prof. coordonator, Elena Hrușcovișchi

CUPRINS

- <i>A fi sau a avea</i> , prof. Livia Silvia Marcu	p. 3
- <i>Istoria învățată altfel</i> , insp. Prof. Dorin Cristea	p. 5
- <i>Paștele</i> , Oana Busuioc, cl. a VI-a	p. 6
- <i>Importanța pătimirii lui Hristos și patimile noastre</i> , Dana Mihaela Strat, cl. a XII-a E	p. 7
- <i>Săptămâna Luminată</i> , Robert Voicu, cl. a IX-a B	p. 8
- <i>Haiku</i> , Iuliana Alexandra Cracea, cl. a XI-a A	p. 9
- <i>O tristă amintire</i> , Alexandra Bătrînu, cl. a X-a D	p. 10
- <i>Aripi fumurii</i> , Ramona Năstase, cl. aX-a D	p. 11
- <i>Vorbe-n scris</i> , Ramona Năstase, cl. aX-a D	p. 12
- <i>Broscuța</i> , Andra Bianca Văsîi, cl. a VI-a	p. 13
- <i>Experimente didactice</i> , prof. Liliana Bratu	p. 14
- <i>Dezeroizare și depersonalizare în captivitate</i> , prof. Livia Silvia Marcu	p. 16
- <i>Calendar istoric</i> , prof. Elena Hrușcovski	p. 20
- <i>Războiul de Independență a României</i> , Ionelia Olteanu, cl. a XI-a C	p. 22
- <i>Medalion – George Șonțu</i> , prof. Elena Hrușcovski	p. 24
- <i>Programul Național de Educație pentru Sănătate în România</i> , prof. Aida Doagă	p.26
- <i>Mișcare și sănătate</i> , Ionuț Trifan, cl. a VI-a	p.28
- <i>Beneficiile consumului de mentă</i> , prof. Mariana Șerbănoiu	p. 29
- <i>Exploziile solare</i> , prof. Mariana Șerbănoiu	p. 31
- <i>Cele 13 cranii miraculoase</i> , prof. Ligia Enache	p. 33
- <i>Cubul Rubik</i> , Mădălin Murgu, cl. a XII-a F	p.36
- <i>Adaptări matematice ale legilor lui Murphy</i> , prof. Petronela Alexandru	p. 37
- <i>Nevoia de educație artistică vizuală</i> prof. Gabriela Arghirescu	p. 38
- <i>Homo ludens</i> , prof. Elena Hrușcovski	p. 40

